

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΩΡΑΙΩΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΡΙΛΗΣ...

(Του Ντ' Αννούτζιο)

Το παράθυρο είνε μισανοιγμένο πρὸς τὸν κήπο. Μιά ὥρα ἔχει περάσει, μία ὥρα βαρεία, γεμάτη ἀγωνία, γεμάτη στεναγμούς...

Κι' ἐκείνη, ἀφοῦ περίμενε, ἀφοῦ περίμενε μάταια ν' ἀκούση τὴ φωνή του, κουράστηκε κι' ἀποκοιμήθηκε...

... Κι' ὁ ἔρωτας τῆς ἔκλεισε τὰ μάτια κι' ὀλόγουρά της ἀπλώθηκε ἡ σιωπή καὶ ἡ γαλήνη...

Μὰ καὶ στὸν ὕπνο της ἡ ἴδια ἀγωνία τὴν βασανίζει... Ποιὸς ξέρει νὰ τῆς πῆ ἂν θαρρῆ ἢ δὲν θαρρῆ, ἐκεῖνος.

Ὁ ἔρωτας ἀπὸ πάνω της ἀγρυπνάει... Καὶ τὸ παράθυρο είνε μισανοιγμένο πρὸς τὸν κήπο. Ὅλα ἔξω γελοῦν, χαίρονται, μεθοῦν ἀπὸ εὐτυχία.

Δὲν εἶνε πειὰ, ὄχι, δὲν εἶνε νέα. Τὰ μαλλιά της πέφτουν λευκὰ στοὺς κροτάφους της... Ἐδρεψε πειὰ ὅλα τὰ λουλούδια τῆς ζωῆς κι' ὅλα τὰ χάρισε στὸν ἔρωτα. Ὅλα στὸν ἔρωτα...

Καὶ τώρα ἀκίνητη καὶ βυθισμένη στὸν ὕπνο προσμένει. Μοιάζει σὰν ἐγκαταλελειμμένη!...

Ποιὸς ξέρει ἂν θαρρῆ ἢ ἂν δὲν θαρρῆ ἐκεῖνος;

Μιά ὥρα ἔχει περάσει. Μιά ὥρα βαρεία, γεμάτη ἀγωνία, γεμάτη στεναγμούς...

Ἀπρίλης ἔξω. Ὅλα γελοῦν. Ὅλα μεθοῦν ἀπὸ εὐτυχία... Κι' αὐτὴ περιμένει... Περιμένει...

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΗΣ

(Του Ποῦσκιν)

Σὰς χαιρετῶ ὄνειρατα τῶν παιδικῶν μου χρόνων. Ἐζησα πειὰ. Σὰς χαιρετῶ.

Κι' ὅπου κι' ἂν βρίσκεσαι καὶ σὺ, ἀγάπη μου, κι' ὅπου κι' ἂν εἶσαι, σὲ χαιρετῶ.

Πόσο στενάζει μέσα μου ἡ καρδιά! Πόσο κουράστηκα!... Κι' ὅμως πόσο σ' ἀγάπησα, καὶ πόσο σ' ἀγαπῶ!...

Δὲν εἶχα τίποτε νὰ εἰπῶ διὰ τὸν Νικόλαον, ἀλλ' οὔτε καὶ μ' ἀφήκαν. Ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος, ὅπου ἐστέκοντο δύο φίλοι μου, ἦλθε ἕνα φύσημα μύτης, ἕνα γέλιο πού ξέφυγε ἀπὸ τὴ μύτη, γιὰ τὸ στόμα ἦτο φραγμένο μὲ μαντήλι.

Τὸ φύσημα ἐκεῖνο καὶ τὸ μαντήλι πού εἶδα στὸ στόμα κάτω ἀπὸ ἕνα μέτωπο χαμηλωμένο, μὲ ἀποτελείωσε. Θύελλα ἀπὸ γέλια ξέσπασε ἀπὸ τὸ στήθος μου. Καὶ σὰν ἄρχισα, ἦτο ἀδύνατο πειὰ νὰ κρατηθῶ. Ἦθελα νὰ πῶ: «Γαίαν ἔχαις ἐλαφράν» ἀλλὰ μόνον ἡ πρώτη συλλαβὴ ἔβγαине ἀπὸ τὸ στόμα μου κι' ἔτελειώσε σὲ σπασμὸ γέλιου.

Στρέφομαι γύρω μὲ ἀπελπισία καὶ ζητῶ μιὰ πρόφασι γιὰ νὰ δικαιολογήσω τὴν ἀσεβῆ παραφροσύνη μου. Ἄλλοι μὲ κυττάζουν μὲ ἀπορίαν καὶ ἄλλοι μὲ θυμὸ καὶ μόνον οἱ φίλοι μου δὲν μὲ κυττάζουν γιὰτ' εἶχαν κρυφτῆ. Τὸ βλέμμα μου φτάνει στὸ φαρμακοποιὸ καὶ στὰ μούτρα του βρίσκω τὴν πρόφασιν πού ζητοῦσα. Ὁ Ζαμαλῆς βαφότανε κι' ἀπὸ τὴ ζέστη ἢ βαφῆ εἶχεν ἀναλιγώσει καὶ μὲ τὸν ἰσθμὸν σχημάτιζε κιτρινωπά ρυάκια στὸ πρόσωπό του.

— Μωρὲ, βάφεσαι; τοῦ λέω γιὰ νὰ δείξω τάχα ὅτι γι' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψιν γελοῦσα.

— Δὲ μοῦ λὲς πὼς εἶσαι γιὰ δέσιμο; ἀποκρίνεται ὁ Ζαμαλῆς καὶ σκουπίζεται μὲ μεγάλο χρωματιστὸ μαντήλι.

Διὰ νὰ σκεπασθῇ τὸ σκάνδαλο ὁ παπᾶς ἄρχισε νὰ ψάλλῃ. Τὴν ἴδια στιγμὴν δυὸ χέρια μ' ἐσπρωξαν πρὸς τὰ ἔξω ἦταν ὁ χωρικός πού μούλεγε τὰ ὀνόματα καὶ στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας μοῦ λέγει:

— Τὸ καλὸ πού σοῦ θέλω, φύγε, φύγε γλήγορα!

I. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ

᾽Ω! πόσο σὲ περίμενα... ᾽Ὡς τὸ τέλος τῆς μαρτυρικῆς, τῆς θλιβερῆς ζωῆς μου σὲ περίμενα καὶ θὰ σὲ περιμένω ἀκόμα...

Μὰ τώρα πειὰ τὰ φύλλα πέφτουν. Ἐνας χειμῶνας, ἕνας αἰώνιος χειμῶνας μοῦ κυκλώνει τὴν ψυχὴ...

Ἐνα μονάχα μυστικὸ κλείνω μέσα μου... ᾽Ω! ἂν μποροῦσα νὰ στὸ πῶ...

Ἐνα ἀκόμα φύλλο πέφτει... Σὲ χαιρετῶ παληὰ ζωῆ. Παληὰ ἀγάπη δόσε μου τὸ χέρι πρὶν φύγω ἀπὸ τὸν κόσμον...

ΕΙΝΕ ΑΡΓΑ ΠΕΙΑ

(Του Θ. Μοῦρ)

Δὲν εἶνε πειὰ νέα. Τὰ μαλλιά της ἄρχισαν ν' ἀσπρίζουν καὶ δὲν μπορεῖ σὰν πρῶτα νὰ γελάσῃ...

Καὶ μὲ τὸ νοῦ ξαναγυρίζει πάλι σ' ἐκείνη τὴν τρελλὴ βραδυὰ τοῦ Ἀπρίλη.

Δὲν τὴν ξεχνάει ἐκείνη τὴ βραδυὰ...

Γιὰτ' ἦταν ἡ πρώτη βραδυὰ πού εἶχε ἀγαπήσει...

Γιὰτ' ἦταν ἡ πρώτη βραδυὰ πού εἶχε κλάψει.

Τὸ παράθυρο ἦταν μισάνοιχτο. Ἐξω ὁ κήπος γελοῦσε στὸ φῶς τῆς ἡμέρας... Ἀπρίλης!

᾽Ὡρες περνάει στὸ μισάνοιχτο παράθυρο! Καὶ τώρα πού ὅλα περάσανε, τί μένει στὴ ζωὴ τῆς πειὰ;

Καὶ συλλογίζεται ἀκόμα...

Τὸν νέο ἐκεῖνο συλλογίζεται κι' ἐκεῖνο τὸ φιλὶ πού ἐδώσανε, ἐκείνη τὴν τρελλὴ βραδυὰ τοῦ Ἀπρίλη...

Δὲν εἶνε πειὰ νέα.

Ὅλα τὰ λουλούδια τῆς ψυχῆς της τὰ χάρισε πειὰ στὸν πρῶτο καὶ τελευταῖο ἔρωτά της.

Γυρμένη τώρα στὸ παράθυρο μόνη, αἰσθάνεται τὸ χρόνο νὰ περνᾷ.

Πόσα τραγούδια τότε;

Καὶ τώρα, τώρα πού πάλι ἀνθίζει γύρω ὁ Ἀπρίλης; Τώρα γέρασαν πειὰ ὅλα μέσα στὴν ψυχὴ της...

Κι' ἀκούει νὰ τῆς λένε ὅλα γύρω της, σὲ μιὰ μυστικὴ γλῶσσα:

— Εἶνε ἀργὰ, πολὺ ἀργὰ πειὰ!...

— Ἐπέρασε πειὰ ἐκεῖνος ὁ Ἀπρίλης...

ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

(Του Ντ' Αννούτζιο)

Κι' ἔφυγα ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἀπ' τὸ σπίτι σου...

Ἦμωνα μεθυσμένος ἐκεῖνο τὸ βράδυ, γιὰτ' καὶ τώρα πού τὸ γράφω καὶ τὸ θυμᾶμαι, αἰσθάνομαι νὰ καίνε ἡ φλέβες μου καὶ ν' ἀνάθη ὁ νοῦς μου...

Κι' ἔφυγα. Ἐφυγα μακριὰ σου...

Ἦμωνα τρελλός... Γεμάτος ἀπὸ χαρὰ, ἀπὸ εὐτυχία, ἀπὸ ἀγωνία. Δὲν ἤξερα οὔτε τὴν ὥρα, οὔτε τοὺς δρόμους...

Δὲν ἤξερα ποιὸς εἶμαι!...

Ἦμωνα τὸ παιγνίδι τοῦ ἔρωτά σου...

Εἶχες κάτι φυσηθῆ στὴν πνοή μου ἀπ' τὴν πνοή σου.

Κάτι εἶχες ρίξει στὸ αἷμα μου, ἀπ' τὸ αἷμα σου.

Κ' εἶχες κρατήσῃ κοντά σου τὸ μυαλό μου...

Καὶ ἡ καρδιά μου μοῦ ἔλεγε διαρκῶς:

— Δόστε μου ἀκόμα, ὦ θεοί, τὰ μάτια της, τὰ λόγια της, τὸ πέρασμά της...

Καὶ τ' αὐτιά μου βούιζαν, γιὰτ' ἦταν νύχτα καὶ ἤμουν μεθυσμένος ἀπὸ εὐτυχία...

Μὰ ἐσύ;... Δὲν ἤσουν πειὰ κοντά μου, ἐσύ...

Εἶχα φύγει, τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ σπίτι σου...

